

ilusal suvepäeval tuleb ta joostes mõisast, läe peal simp. Suuremad lapsed mängivad maja ees; lõige wäisssem magab toas, ja Priido tuleb teiselt poolt nurme pealt.

"Tere õhtust, Priido, kas nüüd juba õhtule tuled?"

"Öhm, oleme warem valmis saanud ja subjos lastis mind lahti; ta arwas, et mul ehk lodus veel midagi on teha."

"See on hea, tule ommetegi siia, mul on suur rööm, fest proua on müsle suure pali wanu laste riideid finnitud ja neist saab ehk talvelts, kui mina nad häästi ära parandan. Ma olen wäga röömus, Priido — on illa veel häid inimesi ilmas!" Maene hattab riideid palist wälja wöötma, aga tema lisendab västu: "Jäta need hilbud, ma ei saa aru, kuidas fina neist veel wöid röömus-tada — see sanditramm! — Oh taewas, kui sügawaste meie oleme langenud! Ja lõige selle juures on süüdlane wana naaber — see nurjatu inimene — oh, wöössin ma aga —" Sönad jäiwad tal suhu linni, ta astus tuppa ja lõi prantsates ülse enese tagant linni. Justina pühkis visarad filmist. Tema läks mehe järele tuppa ja wöttis lõige wäissema lapse kälist ja hüpatas teda isa ees, kes pahekselt afnast wälja wahtis ja lapse peale ei wadanudgi. Waitselt töttas ema lapsega läwe peale; istus maha ja wöttis läsitöö ette. Priido läks wälja litse föötma. Justine oleks heameelega palunud: "Tule ja istu natuleses maha mete förwa," aga ta ei julgenud; niisugusel korral ei aidanud tema palwed ühtegi. Kurwalt istus ta ja ömbles edasi; ta süda oli täis murret. Et Priido jo ford ei harju lannatama! Ets see olnud Priidol raskeim landa kui naesel, kes teenistuskes oli üles laewanud, aga mis see lõik aitab, kui inimene saatuse västu üles astub ja hattab mässama!

See oli lõige pahem, et ta omast vihast naabri västu, kes teda önnetults teinud, jagu ei saanud. Maene oli mõtetesse wajunud ja ömbles edast. Ebmatades fargas ta püsti, kui ta oma selja taga sedagi läbi nina suulis räälinwat: "Tere õhtust, Eppleri emand! Kas siis nii usinaste? Täna on tõestete ilus õhtu. Ega Teie ommeti wana Abraami ei ole ära unustanud?"

"Ah, Abraam! Olge terve tulemast!" — Justina fargas röömugu üles. Õma wana tutwat kaupmeest ei olnud ta fest ajast enam nätnud, kui nad omast loduslast labusti wad. Oli ta jo ommeti tema läest niiti, nöelu,

paelu ja muid wäikest asju ostnud. "Tere tulemast, Abraam!" hüüab ta veel ford ja raputab sūrasa wana-mehe lät. "Istuge ometi, et mina Teid wöön waadata. Kaua aega ei ole Teie ennast melle näidanudgi."

Teil on digus, Eppleri emand, aga nii sügawale maale olen ma harwaste saanud. wäga harwaste, aga et tänapäew linnas kauplemine halwaste läheb, kauplejaid on palju, siis tulin ka siia poole waatama. Inimesed on

Sõaminister kindral A. N. Kuropatskin.

siin head ja oštowad õige rohkesti wana Abraami läest: "Noh, kuidas siis Teie läsi läib, Eppleri emand? Oh Jumal, kuidas röömustalsin mina, kui ka Teie omale midagi minu fraamist oštavsite. Ma annan Teile odavastte, wana föpruse pärast. Jumal hoidku mind, Teie läest ette tõsimast. Tean jo wäga häästi kui halwaste Teie läsi läib. Igalpool on halwad, waesed ajad, isearanis halwad maa-meelest. Aga ega nemadgi ilma estmata läbi ei saa? Ets